

Čís. 12120.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Tvrdí-li se v inserátu o obleku pracovaném na umělém hedvábí, že jest pracován »na hedvábí«, je tu možnost, že tento údaj jest způsobilý oklamati a zjednati inserujícímu na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži, postačující k osvědčení zdržovacího nároku a k povolení prozatimního opatření.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1932, R I 954/32.)

Firma R. navrhla, by proti firmě Z. bylo vydáno toto prozatimní opatření: K zajištění nároku ohrožené strany firmy R. proti straně žalované, firmě S., ve sporu pro nekalou soutěž, zapovídá soud straně žalované, by užívala výrazu »na hedvábí« pro zboží, které není pracováno na přirozeném hedvábí, a to v oznámeních, reklamách, insercích a v obchodním styku vůbec. Odpůrce nechť ihned vyhoví této záповědi, jakmile mu bude doručena, jinak uloží soud na návrh ohrožené strany peněžitou pokutu a dále nařídí soud, by strana žalovaná dala jistotu za škodu, která by jejím dalším zapovězeným jednáním vzešla. Soud první stolice zamítl návrh na povolení prozatimního opatření, rekursní soud prozatimní opatření povolil. Důvody: Nesporno jest, že žalovaná firma nabízela v časopisech a ve své výkladní skříní obleky pracované »na hedvábí«. Osvědčeno jest přípisem znalce, že nabízený oblek jest pracován vnitřní podšívka kabátu a zevní podšívka vesty z umělého hedvábí, další podšívky, rukávy a vnitřní podšívka vesty, jsou z bavlny, v kalhotách podšívka bavlněná a díl železité příze. Jest tedy oblek jen částečně na umělém hedvábí pracován. Označení »na hedvábí« jest za těchto okolností zřejmě nesprávné a způsobilé oklamati osoby koupěchtivé, takže by daly při soutěži onomu zboží přednost. Nepravdivé jest označení, nečiníc rozdíl mezi hedvábím umělým a přirozeným, nepravdivé jest dále i potud, že nepřihlíží k tomu, že jen částečně pracováno jest na umělém hedvábí a jinak na přípravách méně cenných. Způsob takového jednání, totiž nepravdivého označování odporuje svou nepravdivostí dobrým mravům soutěže po rozumu § 1 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.

Nejvyšší soud vyhověl částečně rekursu a změnil napadené usnesení v ten rozum, že vyloučil z výroku slova: »a v obchodním styku vůbec«, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Žalovaná připouští, že oblek, o kterém se v inserátu praví, že je pracován »na hedvábí«, ve skutečnosti je pracován na umělém hedvábí. Objektivně neodpovídá tedy tento údaj o jakosti zboží skutečnosti a již proto jest připustiti možnost, že je také způsobilý oklamati a zjednati žalované na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži. To však stačí i k osvědčení zdržovacího nároku, i k povolení prozatimního opatření, jak vyloženo bylo v rozhodnutí čís. 9663 sb. n. s., k němuž se poukazuje.

Dalšího šetření ve smyslu námitek žalované nebylo potřeba k rozhodnutí o návrhu na prozatimní opatření a předbíhalo by se jím rozhodnutí ve věci. Zda si žalovaná byla vědoma toho, že se její jednání příčí dobrým mravům soutěže, je pro zdržovací nárok nerozhodné. Z prozatimního opatření opatření bylo vyloučiti slova »a v obchodním styku vůbec« jednak pro neurčitost tohoto výrazu, jednak i proto, že by prozatimní opatření mohlo výkladem tohoto obratu překročiti meze ochrany v § 2 o nekalé soutěži vytýčené.

Čís. 12121.

Svěření zástavních lístků, jimiž byla umožněna dispoice s věcmi, rovná se svěření věcí samých.

Bezelstným jest zástavní věřitel, jenž, nabývaje zástavy, neví, že se dopouští bezpráví, jemuž při náležitě pozornosti nejsou známy skutečnosti, z nichž vyplývá přesvědčení o bezpráví.

I obmyslný držitel stává se bezelstným, nastanou-li okolnosti, následkem nichž pomine jeho vědomí o bezprávnosti jeho držby a nastoupí u něho přesvědčení, že jeho jednání jest oprávněné.

Odporovatelnost právního jednání o sobě neopravňuje k zadržení věci, jež byly předmětem odporovatelného jednání.

Kdo učinil náklad na věc v době, kdy byl jejím nepravým a obmyslným držitelem, nemá zdržovací právo, třebaže se stal napotom držitelem bezelstným.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1932, Rv I 1121/31.)

Věci, o něž tu jde, zastavila žalobkyně v zastavárně a odevzdala zástavní lístky Marii Sch-ové, aby je vyplatila. Marie Sch-ová však odevzdala zástavní lístky žalovanému, jenž zastavené věci vyplatil a si ponechal. Proti žalobě o vydání věcí namítl žalovaný najmě, že si podle úmluvy se sestrou žalobkyně Emou S-ovou vyplacené věci ponechal jako zástavu za svou pohledávku proti Emě S-ové. Ema S-ová tvrdila prý žalovanému, že ony věci jsou jejím vlastnictvím. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žaloba, o niž tu jde, jest svou právní povahou žalobou vlastnickou. Ze zjištění procesního soudu vyplývá, že vlastníci věcí, o něž ve sporu jde, jest žalobkyně. Je-li však žalobkyně vlastníci věcí, je žalovaný povinen, jí věci vydati, ježto je má v moci (§ 366, 369 obč. zák.). Žalovaný se sice brání proti vydání věcí z několika důvodů, činí však tak neprávem. Tak především nemůže odvolatel s úspěchem odpírati vydání věcí z důvodu, že právní jednání mezi Emou S-ovou a žalobkyní jest odporovatelné, poněvadž bylo uzavřeno na zkrácení věřitelů. Na rozdíl od soudu procesního jest dáti arci žalovanému za pravdu, že odpůrčí nárok může býti uplatněn nejen žalobou, nýbrž i námitkou. To vyplývá zcela jasně z ustanovení § 8 odp. ř. Z toho však nic neplyne pro žalovaného, neboť, by mohl právnímu jednání mezi Emou S-ovou a žalobkyní odporovati, musil by míti především proti své dlužnici Emě S-ové vykonatelné pohledávání (§ 8 odp. ř.), což žalovaný ve sporu netvrdil a netvrdí ani